

en mere passende Marsbestemmelse, eller dog tænkes en saadan, der kunde fortjene at komme i Betragtning ved Siden af vort Forslags. Naar vi imidlertid have valgt 15 Mar, da har dette havt sin Grund deri, at, hvis jeg tænker mig Loven vedtagen og traadt i Kraft allerede i indværende Mar, vilde mindre f. Ex. 10 Mar være en særdeles ugunstig Tidsbestemmelse for de Høverpligtige, forsaavidt som en stor Deel af disse 15 Mar vilde falde under Christian den VIII's Regjering under et særdeles stærkt fremstridende Agerbrug, under stærkt fremtrædende Befræbelse fra alle Forbrugendes Side for ved ledede Arbejdere at foretage gennemgribende Forbedringer i deres Drift, og just derfor under en stærk Stigen i Henseende til Arbejdspriserne, og forsaavidt som dernæst disse Priser ligeledes ere stærkt forøgede i de to første Mar af den nuværende Konges Regjering navnlig ved Krigsforholdene. Af Hensyn til alt dette syntes det os, som om det vilde være nødvendigt at gaae noget længere tilbage. Og naar det saa foresvævede mig, — hvad jeg gjerne vil henstille til Bedømmelse af mere Kyndige, — at Maret 1834 er et Vendepunkt i det danske Agerbrug, saå at det især fra den Tid begynder stærkere og stærkere at hæve sig, saa forekom det os, at ingen af Parterne vilde tabe ved den Udvei, — tænkt at Loven traadte i Virksomhed i indværende Mar, — at gaae 15 Mar tilbage, og altsaa i det Væsentlige at holde sig til en saadan Tingenes Orden, der ikke som den foregaaende var under Tryk af uheldige Conjuncturer, og paa den anden Side dog indbefattede de Lidere, der grandse nærmest til dem, hvori Afsløsningen tænkes at skulle finde Sted. — Hvad angaaer det, som af den ærede 5te Landsstingsmand for 1ste Valgfreds (Drsted) er yttret med Hensyn til det af os stillede Forslag, da maa jeg bede om Tilladelse til at gjøre to Bemærkninger. Den ene er den, at hvad der forekommer ham at være meget betænkeligt ved en „Middelpriis“, ikke ganske træffer vort Forslag, fordi det har holdt sig fra dette Ord, og brugt et saadant Udtryk, at det maa være Enhver kjendeligt, at det ikke, saaledes som man ogsaa iøvrigt i det foreliggende Forslag kan slutte af Udtrykkene, — har været Meningen, at det ligefrem skulde bereg-

nes, hvilken Middelpriis der har fundet Sted, men at der overhovedet skal tages Hensyn til de foregaaende Mars Priser. Og, naar han dernæst har yttret, at et Stykke af § (4) efter vort Forslag maatte gaae ud, skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at hvad han saaledes har yttret, udentvivl er grundet i en Misforstaaelse. Vel seer det saaledes ud, naar man seer paa Forslaget, som det er stillet; thi det begynder ganske rigtig saaledes: „I Linie 7 og 8 udgaae Ordene o. s. v.“ Men naar man seer paa den Passus, som vi der efter ville have indsat i Paragraphen, vil man finde, at de Ord, der foreslaaes udeladte, der komme igjen, blot med en noget forskjellig Redaction: „samt at bringe i Anslag, hvilke Udgifter engang for alle den tilsigtede Forandring vil medføre for den Høverberettigede.“

Endnu troer jeg med Hensyn til, hvad der tidligere af mig er yttret angaaende Forslaget under Nr. 15, at turde bede om Tilladelse til at gjøre et Par Bemærkninger. Det stod for mig saaledes, at efter Lovudkastet var det paatænkt, at det skulde være i Penge, at den Godtgjærelse skulde udredes, som fastsattes fra de Arbejdspligtiges Side, og at dette ogsaa efter Tingenes Natur var det, som vilde falde Enhver først ind. Naar Noget altsaa skulde berettiges til at gjøre en Forandring i denne Bestemmelse, burde det være under visse Indskrænkninger og særegne Hensyn. Og nu fandt jeg, at saadan Forandring af Beregningen i Penge til Beregning i Sød efter Kapitelstarten, turde, efter hvad jeg kjender idetmindste til den sjællandske Bonde, muligen være loflende for ham. Jeg antog derhos i al Enfoldighed og Oprigtighed, at jeg i det Stykke muligen saae Sagen rettere, end han. Og derfor stemmer jeg for det Forslag, at først, naar begge Parter ere enige om at vedtage, at Betalingen skal præsteres i Sød efter Kapitelstarten, bør det fastsættes, og at ellers, i alle andre Tilfælde, skal Afgiften bestemmes til et Pengebeløb. Naar jeg derved paaberaabte mig, at Penges Værd er i stadig Svindende, da kan jeg maastee have udtrykt mig urigtigt, men jeg troer ikke at have feilet i Sagen selv. Vel kan nemlig Penge i kortere Tidsrum ligesaa vel stige som falde, hvilket ogsaa tilstrække-